ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. B.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2018, č. j. CPR-17660-5/ČJ-2017-930310-V238, ve spojení s opravným usnesením žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. CPR-17660-8/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 4 A 14/2018 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 12. 5. 2017, č. j.: KRPA-202265-57/ČJ-2016-000022, jímž bylo stěžovateli podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na § 119 odst. 3 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území v délce do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Bylo také konstatováno, že se na něj dle závazného stanoviska vydaného na základě § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[2] O vyhoštění stěžovatele bylo rozhodnuto z důvodu, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Na území pobýval nelegálně, byl odsouzen za úmyslný trestný čin loupeže ke třem letům odnětí svobody s podmínečným odkladem na dobu 5 let a

uzavřel účelový sňatek s občankou České republiky. Vyhoštění nebylo shledáno nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, a to mj. proto, že manželka a syn žijí v Německu.

[3] Městský soud dospěl ve shodě se žalovaným k závěru o naplnění podmínek § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že stěžovatel se dopustil zvlášť závažného zločinu, tedy typově nejzávažnějšího druhu trestného činu. Spáchaný trestný čin byl násilného charakteru a nešlo pouze o pohrůžku násilí, stěžovatel osobně fyzicky napadl a udeřil do obličeje poškozeného. Zkušební doba, jež mu byla uložena, trvá i v současné době. Na území České republiky pobýval neoprávněně, přestože si byl vědom své povinnosti vycestovat z území. Vyšlo také najevo, že svazek, který uzavřel s českou občankou, je čistě formální a účelový a jeho jediným cílem bylo legalizovat si pobyt obejitím institutů cizineckého práva.

[4] Ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života městský soud zdůraznil, že stěžovatel je rodinným příslušníkem českých občanů pouze formálně, stěžovatel se svojí manželkou a synem nesdílí společnou domácnost (on žije v České republice, oni v Německu), stýkají se jen jednou měsíčně, přispívá finančně. Městský soud má za to, že v tomto způsobu výchovy a výživy může stěžovatel pokračovat i po svém vyhoštění z území České republiky. Zdůraznil také, že nelze opomenout silný veřejný zájem na tom, aby byl z území vyhoštěn.

[5] Nepřisvědčil námitce nezákonnosti závazného stanoviska ohledně stěžovatelovy možnosti vycestování. Dotčený správní orgán řádně posuzoval, zda stěžovateli ve vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zohlednil místo jeho bydliště a zaujal stanovisko ohledně všech kritérií uvedených v § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[6] Ohledně délky uloženého správního vyhoštění městský soud uvedl, že žalovaný se zabýval všemi relevantními skutečnostmi, včetně těch, které svědčily ve prospěch stěžovatele. Navíc byla zvolena výměra na spodní hranici desetiletého rozmezí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel svojí kasační stížností směřuje do všech zmíněných otázek a v zásadě vždy tvrdí zaprvé nedostatečně zjištěný skutkový stav, zadruhé nepřezkoumatelné odůvodnění správního i soudního rozhodnutí a zatřetí nesprávné právní posouzení, které koncipuje jako nesouhlas se závěry žalovaného i městského soudu.

[8] Předně uvádí, že se sice dopustil jednodenního nelegálního pobytu a byl odsouzen za spáchání trestného činu, pouze to však nemůže bez dalšího vést k závěru o závažném narušení veřejného pořádku. Vždy je třeba zkoumat konkrétní okolnosti, což se v projednávané věci nestalo. Jeho pochybení bylo banální a nesvědčí o existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, kterým by byl dotčen některý základní zájem společnosti.

[9] Dále namítá, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života - je partnerem české občanky, otcem českého občana a v důsledku vyhoštění dojde ke zničení jeho zázemí v České republice. V této souvislosti upozorňuje na možnost rozhodnout o povinnosti cizince opustit území, které je mírnějším opatřením než správní vyhoštění.

[10] Tvrdí, že nebyla dostatečně přezkoumána jeho možnost vycestování z území. Poukazuje na aktuálně probíhající konflikt na Ukrajině a podotýká, že mu již byl doručen příkaz k odvodu do armády.

[11] Domnívá se, že městský soud dostatečně nepřezkoumal a nevyjádřil se k délce doby, po kterou mu nebude umožněn vstup na území České republiky. Stanovená doba nebyla dostatečně odůvodněna a je v rozporu se stávající praxí a stěžovatelovým legitimním očekáváním.

[12] Žalovaný se ztotožňuje s důvody napadeného rozsudku a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Předmětem přezkumu správních soudů bylo rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele – rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodu závažného narušení veřejného pořádku. V projednávané věci bylo stěžejní posoudit, zda stěžovatelovo jednání lze kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku a zda se žalovaný správní orgán a městský soud s touto otázkou náležitě vypořádaly. Dále stěžovatel namítá, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života, že závazné stanovisko ohledně možnosti vycestování nebylo úplné a přezkoumatelné a že není dostatečně odůvodněna délka doby, po kterou mu nebude umožněn vstup na území České republiky.

[16] Podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, pokud závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

[17] Výkladem neurčitého pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ podle tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře. Odkázat lze zejména na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, kde na základě eurokonformního výkladu (viz směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38 ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států) dospěl k závěru, že k závažnému narušení veřejného pořádku pro účely citovaného ustanovení dojde tehdy, pokud je jednání cizince skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti.

[18] Závěry rozšířeného senátu aplikoval např. v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 2 As 4/2012 - 44, kdy posuzoval situaci stěžovatelky, která vědomě a opakovaně neoprávněně pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, mařila výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a byla uznána vinnou ze spáchání přestupku krádeže. Zde uzavřel, že tyto skutkové okolnosti bez dalšího nepředstavují závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[19] V rozsudku ze dne 23. 12. 2011, č. j. 7 As 87/2010 - 132, Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány i městský soud nesprávně a v rozporu s názorem rozšířeného senátu posoudily jednání stěžovatele spočívající v pobytu bez příslušného povolení ve spojení s účelovým jednáním (prohlášením otcovství) jako jednání narušující veřejný pořádek závažným způsobem. Obdobně Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku nesprávného právního posouzení ve vztahu k závažnému narušení veřejného pořádku v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 9 As 57/2011 - 84, kdy stěžovatelka neoprávněně vstoupila a pobývala na území České republiky a zároveň zneužila práva a obešla zákon účelovým uzavřením manželství.

[20] Dále je možné připomenout rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, který se sice týkal zrušení trvalého pobytu cizince podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od vymezení „závažného narušení veřejného pořádku“ v citované věci sp. zn. 3 As 4/2010. V tomto rozsudku soud uzavřel, že bez dalšího nemůže obstát závěr žalovaného, který důvod pro zrušení trvalého pobytu stěžovatele spatřoval v odsouzení za trestné činy související s obchodem s drogami spáchané ve Švýcarsku v letech 1991 a 1992. Není sice pochyb, že tato trestná činnost představuje závažnou formu organizované kriminality, podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES však předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku. To platí zvláště za situace, pokud od spáchání těchto trestných činů uplynula v době rozhodování žalovaného již bezmála dvě desetiletí.

[21] V rozsudcích ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Azs 191/2016 - 45, a ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016 - 46, naopak konstatoval závažné narušení veřejného pořádku, a to v případě stěžovatelů, kteří se v relativně nedávné době dopustili opakované, respektive závažné trestné činnosti. Právě závažnost či opakování trestné činnosti jsou totiž jedny z významných okolností podporujících závěr, že hrozba narušení veřejného zájmu společnosti je skutečná, aktuální a závažná. Podle specifik konkrétní věci pak mají různou váhu např. místo spáchání trestného činu, zda se cizinec po svém příchodu do České republiky dopustil i jiného protiprávního jednání apod.

[22] V nynější věci bylo závažné narušení veřejného pořádku spatřováno v opakovaném protiprávním jednání stěžovatele, konkrétně jeho nelegálním pobytu na území České republiky, spáchání trestného činu loupeže a účelovém uzavření manželství s českou občankou. Vzhledem k tomu, že nelegální pobyt ani účelový sňatek v zásadě nepředstavují závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud se soustředil především na stěžovatelovu trestnou činnost. Zdůrazňuje nicméně, že také nelegální pobyt a účelový sňatek mohou mít určitou relevanci, byť samy o sobě nemohou vést k závěru o narušení veřejného pořádku podle citovaného ustanovení.

[23] Za účelem zhodnocení povahy stěžovatelovy trestné činnosti Nejvyšší správní soud ve správním spise ověřil následující. Stěžovatel byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 4. 2014, sp. zn. 3 T 152/2013, uznán vinným, že dne 15. 4. 2013 společně s druhým obžalovaným zastavili na semaforu za vozidlem poškozeného, následně vystoupili z vozidla, stěžovatel přistoupil k poškozenému, udeřil jej pěstí do obličeje a následně si sedl za něj, přiložil mu nezjištěný předmět na záda a za užití pohrůžky násilí mu řekl: „Poslouchej nás, co řekneme, jinak tě zabijem.“ Druhý obžalovaný si sedl namísto spolujezdce vedle poškozeného a pod pohrůžkou násilí mu řekl, kam má jet, což poškozený ze strachu udělal a zastavil na určeném místě. Tam mu druhý obžalovaný přikázal, aby vystoupil z vozidla, a vzal mu klíče od vozu a od bytu. Stěžovatel poškozenému strhl kabelu s doklady a finanční hotovostí a sdělil mu, že další den v 7:00 hodin musí přinést 100 000 Kč, jinak ho zabijí, že ví, kde bydlí. Následně s vozidlem poškozeného a jeho věcmi odjeli. Uvedeným jednáním stěžovatel proti jinému užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, čímž spáchal zločin loupeže podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří roků. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. 5 To 43/2015, potvrdil výrok o vině a nově stěžovateli vyměřil trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti let.

[24] S ohledem na stěžovatelovy námitky Nejvyšší správní soud především uvádí, že uvedené skutečnosti vypovídají o relevantních okolnostech stěžovatelovy trestné činnosti a skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Ve shodě s městským soudem dále zdůrazňuje, že stěžovatel spáchal zvlášť závažný zločin násilného charakteru, přičemž se dopustil jak pohrůžky násilí, tak fyzického napadení. Trestný čin spáchal v relativně blízké době před vydáním napadeného rozhodnutí a nadále je ve zkušební době. Povaha a konkrétní okolnosti stěžovatelovy trestné činnosti tedy svědčí o skutečném, aktuálním a závažném ohrožením veřejného zájmu v intencích výše citované judikatury.

[25] Dále není bez významu, že se nejedná o jediné protiprávní jednání stěžovatele. Z napadeného rozhodnutí vyplývá a stěžovatel nerozporuje, že je na území České republiky nelegálně nejméně od 26. 5. 2016. Dříve zde pobýval na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, které mu však bylo zrušeno, jelikož v minulosti uzavřel účelové manželství s občankou České republiky za účelem obejít zákon a získat povolení k přechodnému pobytu (rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 6. 2015, č. j. OAM-1999-37/ZR-2012, které bylo potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 10. 2015, č. j. MV-119375-3/SO-2015, následná žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2017, č. j. 15 A 138/2015 - 42). Stěžovatel se tedy během svého pobytu na území České republiky opakovaně dopustil protiprávního jednání, z toho navíc jednou závažné trestné činnosti a jednou neoprávněného pobytu v situaci, kdy byl ve zkušební době.

[26] Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru, že stěžovatel svým jednáním závažně narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že ho k tomu vedly shodné úvahy jako žalovaného a městský soud, je nasnadě, že jejich odůvodnění vyhodnotil jako dostatečné a tedy i

přezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., respektive § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[27] K námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[28] Stěžovateli lze přisvědčit v obecném východisku, že vyhoštění cizince podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na jeho konkrétní situaci: stupeň integrace, osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (viz citovanou věc sp. zn. 3 As 4/2010).

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje přiměřenost správního vyhoštění s ohledem na zásah do svého rodinného života, jelikož je manželem české občanky a otcem českého občana. Zmiňuje také, že v důsledku vyhoštění ztratí své zázemí na území republiky, ani náznakem však nespecifikuje, jaké zázemí zde má. Nejvyšší správní soud se proto soustředil na přiměřenost správního vyhoštění s ohledem na jeho rodinné poměry.

[30] Skutečnost, že stěžovatel je (minimálně po formální stránce) manželem české občanky a otcem českého občana, je nesporná, ve správním spise se navíc nachází kopie oddacího a rodného listu. Ze sdělení pracovnice Městského úřadu Lovosice, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, oddělení sociálně právní ochrany dětí, ze dne 27. 12. 2016, č. j. MULOP0040PNE, Nejvyšší správní soud dále zjistil, že stěžovatel při ústním jednání mj. uvedl, že jeho manželka i syn žijí v Brémách na severozápadě Německa a Českou republiku navštěvují cca jedenkrát za měsíc.

[31] Aniž by soud dále zkoumal vztahy stěžovatele s manželkou a synem, konstatuje, že v důsledku napadeného správního rozhodnutí nemůže dojít k zásahu do jeho rodinného života. Ve shodě se žalovaným a městským soudem zdůrazňuje, že stěžovatel je vyhošťován z území České republiky a v intencích § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je mu stanovována doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na území České republiky. Za situace, kdy jeho manželka a syn žijí v Německu, je zřejmé, že se s nimi v obdobné intenzitě, jako se stýkali v České republice, může stýkat v Německu, případně v jiné zemi. Veškeré související námitky stěžovatele proto nebyly důvodné.

[32] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda byla dostatečně posouzena možnost stěžovatele vycestovat z území.

[33] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 se za vážnou újmu považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[34] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spise je založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 2. 2017, č. j. KRPA-202265/ČJ-2016-000022, dle kterého je

vycestování stěžovatele možné. Dotčený orgán se postupně zabýval všemi v úvahu připadajícími typy vážné újmy a srozumitelně vyložil, proč stěžovateli žádná z nich nehrozí. Zabýval se situací na Ukrajině, a to jak obecně, tak konkrétně ve vztahu ke stěžovateli se závěrem, že v Chmelnické části země na západě Ukrajiny nebezpečí nehrozí, odkázal na zprávy o zemi původu, ze kterých vycházel, a neopomněl se ani zabývat případným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele. Ministr vnitra závazné stanovisko potvrdil svým závazným stanoviskem ze dne 21. 12. 2017, č. j. MV-114172-2/OAM-2017.

[35] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru městského soudu, dle kterého se dotčené orgány vyjádřily ke všem relevantním okolnostem, zohlednily individuální situaci stěžovatele a své závěry řádně zdůvodnily. Výslovně také uvedly, že stěžovateli nehrozí vážná újma související s ukrajinským konfliktem, neboť pochází ze západní části země a konflikt je lokalizován v části východní.

[36] Opodstatněná nebyla stěžovatelova výtka nedostatečnosti přezkumu ze strany městského soudu. Z napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že městský soud věnoval závazným stanoviskům pozornost a vyhodnotil je jako úplná a přezkoumatelná. Výslovně také zmínil, že dotčené orgány vzaly v potaz stěžovatelovu individuální situaci, mj. odkud pochází. To, že se dále nevyjadřoval ke konkrétním okolnostem, které byly ve stanoviscích zmíněny, nebylo způsobeno jeho chybným postupem, ale tím, že související žalobní námitka stěžovatele byla zcela obecná. V žalobě uváděl pouze to, že stanovisko je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že nebyl zohledněn jeho původ a ukrajinský konflikt, na což městský soud reagoval.

[37] Pro úplnost je namístě dodat, že není pravdivé stěžovatelovo tvrzení, dle kterého se již v žalobě zmínil o doručení povolávacího příkazu; tuto skutečnost poprvé zmínil až v kasační stížnosti. Z tohoto důvodu není opodstatněná námitka, dle které se městský soud opomněl touto skutečností zabývat. Nejvyšší správní soud k nově uplatněné skutečnosti v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží podle § 109 odst. 5 s. ř. s.

[38] Konečně se zabýval tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil délku doby, po kterou nebude stěžovateli umožněn vstup na území, a zda městský soud řádně vypořádal související žalobní bod.

[39] Podle § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v případě vyhoštění z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) stanoví doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 10 let.

[40] Nejvyšší správní soud ověřil, že oba správní orgány se ke konkrétně stanovené délce této doby ve svých rozhodnutích vyjádřily a uvedly, z jakých vycházely kritérií, svědčící jak ve prospěch tak neprospěch stěžovatele. Dále zdůrazňuje, že délka jednoho roku je velmi nízká oproti vrchní hranici deseti let, se kterou počítá zákon. Ve shodě s městským soudem proto vyhodnotil stěžovatelovu námitku jako neopodstatněnou.

[41] Dále podobně jako výše uvádí, že poměrně stručné odůvodnění městského soudu k této otázce není výsledkem nedostatečného posouzení, jak namítá stěžovatel, ale logickým důsledkem toho, že jeho žalobní námitka byla zcela obecná.

[42] Námitka rozporu se stávající praxí a legitimním očekáváním byla poprvé uplatněna v kasační stížnosti, byť se tak nepochybně mohlo stát již v řízení před městským soudem, a je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice byl procesně úspěšný, ale v řízení mu nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Právo na náhradu nákladů řízení proto také nemá.

[45] Stěžovatel společně s podáním kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud bezprostředně po shromáždění potřebných podkladů rozhodl ve věci samé, návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nezabýval; za popsané situace by to bylo zbytečné.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu